

15. 2. 2026 – Dostihneš a vysvobodíš!

1. čtení: 1Sam 29

Píseň: S21 – Bud' vůle tvá

Základ kázání: 1Sam 30

Kázání: Milí shromáždění,

dnešní příběhy se odehrávaly, zatímco Saul si nechal věstit od zemřelých. Zatímco Saulovi se zhroutilo vše – David připravoval záchranu jemu i Božímu lidu. Zatímco Saul bezmocně, zhrouceně ležel na podlaze nekromantky, David zachraňoval nevinné. Kdo je tedy dobrým králem?

A to ačkoli Davidovi také zdaleka nevyšlo všechno. I jeho plán se zhroutil – stejně jako Saulův. Lest útoku proti pelištejským velitelům z jejich týla mu nevyšla. A to měl ještě štěstí, že ho jen „poslali domů.“

A stejně jako se Saulovi zhroutilo všechno, stejně stupňující zoufalství zažíval ve stejném čase David. Vždyť kvůli tomuto partyzánskému útoku se rok, ba léta zaprodával Pelištejcům jako dvojitý agent. A s ním všichni jeho věrní. A teď je to všechno k ničemu. Je z něj jen zrádce vlastního národa – v očích právě vlastního národa.

A poté přišel k tomu darovanému městu Siklag. To bylo vypáleno. Ale tam přece zanechali všichni jeho věrní své hebrejské rodiny. To je naprostá katastrofa. Taková, že příběh „musí“ *hned* v druhém verši říct, že ženy, mladé i staré Amálekovci jen zajali. Situace byla tak zoufalá, že Davida chtěli jeho věrní *ukamenovat*. Jako tolikrát Boží lid Mojžíše. Jako tolik svých proroků.

Tak prožívají oba králové naprosté zoufalství. Saulovi připomněl Samuelův duch Boží slovo odtržení království. A že již další den zemře on i jeho synové. A velká část Pelištejců už byla proti němu nastoupena. David je zrádcem, kolaborantem, zaprodancem v očích Božího lidu. A ti, kteří na něj spoléhali, přišli teď o všechny své blízké. Pro nic, za nic. Protože Davidovi uvěřili, že na pelištejském území se jim povede lépe. Že tím dokonce zachrání Boží lid!

To vše také proto, že již v další kapitole zazní vrchol příběhu prvních dvou králů Božího lidu. A tak odpověď na otázku, kdo je tedy dobrý král. Kdo je Boží mesiáš – pomazaný. Saul? David? A jestli vůbec stalo za to si toho krále na Bohu vynucovat...

Tak mají David i Saul z lidského pohledu na hlavě másla víc než dost. Oba mají „na kontě“ také ledasjaké dobro. Oba prožívali opakovaně přehluboké zoufalství. Pronásledování. Oběma jde *už zase* o život. A i Saula nakonec usmrtí jeho vlastní – jako to teď v příběhu plánují udělat *Davidovi* věrní Davidovi.

Ale Saul se v takové situaci obrátil k duchům zemřelým. K čarování a pověrám. K pohanství. K nekromantům a věštkyním, ačkoli je těsně před tím nechal vyvraždit. A David se obrátil k *Hospodinu*. I uprostřed cizí, nepřátelské země. Uprostřed vypáleného města. Uprostřed ztráty všech manželék, dětí i dalších blízkých celé jeho skupiny. O kolik méně stačí *nám* na „ztrátu víry!“

Také proto je David mesiášským králem. Také proto stejné zápasy i zoufalství bude prožívat také Mesiáš s velkým M – Ježíš z Nazareta. Stejně jako Abraham, Izák, Jákob. Proroci. A mnozí další. Kde by se přece vzala silná nebo pevná víra, která *neobstála* v ničem obtížném? Když *nepřekonal*a žádné obtíže? Jak by taková víra mohla být čímkoli osvědčená, prověřená, vyzkoušená – a tak pravdivá, dobrá?

Každá víra i přesvědčení jsou totiž *nevyhnutelně* znovu a znovu zkoušeny realitou světa. Bohem stvořeného i člověkem zkřiveného. Také proto vyprávíme báchorky o soukromé víře – abychom mohli kdykoli změnit, co věříme. Podle situace. A pak se divíme, že taková víra nepřináší dobro, změnu k lepšímu, záchranu, spásu. Jak by mohla?

A tak i víra v neustále měnění vlastní víry patří k pověrám, pohanství, nepravdám. Pýše. A takové víry *se nevyhnutelně hroutí*. Ale Bible nikomu netají ani to, že pravdivá, biblická víra naráží znovu a znovu do zla a hnusu lidského světa. První případem byl také Saul. Druhým David.

Tak se David obrátil k Hospodinu. Ne s prosbou o zázraky a divy a čarování. Ne s tím, že Bůh má *už zase* řešit naše problémy – i ty vlastnoručně způsobené. Ptal se Boha, jestli *David sám* dostihne nepřátelskou *bandu*. Kdepak „hordu.“ A Boží odpověď přišla hned: Dostihneš.

A protože Boží milost vše předchází a vše dobré dotahuje také do dobrého cíle, přidal Bůh i to, na co David *neptal*: Dostihneš je. A vysvobodíš. A vysvobodíš *všechny*. A vysvobodíš všechny *jistě*. Pronásleduj je!

Jak úžasná je Boží milost. Zejména když člověk není líný. Zejména když člověk riskuje sám sebe pro záchranu bližních. Vždyť nájezdníci

měli náskok minimálně tří dnů. Budou na domácím území – s posilami. Bylo jich *víc* než Davida s jeho šesti sty muži. A budou odpočatí. Zatímco David a jeho muži budou vyčerpaní pronásledováním. Však třetinu svých mužů David ztratil cestou právě pro únavu! A pak mají vést bitvu? A vyhrát ji? Absurdní.

A přesto se David ptal na pouhé: Mám je pronásledovat – doženeme je?

A v odpovědi na Boží milost *vyrázili* za silnějším nepřítelem. *Uvěřili*, že jistě *vysvobodí všechny* své blízké. Z otroctví. Z násilňování. Vraždění. Prodávání. Mučení. Posměchu. Ponížení. Smrti. Zla a hříchu.

„Jen“ se pro to budou muset *sakra* namáhat. Což říká už Gn 1: Boží milost je v lidském rozmazleném pohledu dost drsná. Protože vyžaduje *mnohé* od člověka v naší odpovědi. Ale vždy nesrovnatelně *méně*, než co dává Bůh zadarmo všem.

A tak i David projevil *ještě navíc* obrovskou milost na honbě za nepřítelem. Tomu Egyptanovi dal dary vskutku „abígažilovské“ (1Sam 25, 18). Ačkoli to všechno přece tak zoufale potřebovali Davidovi muži před bitvou! A tady to dostal nějaký *Egyptan*! A ještě ke všemu *nemocný*... (v. 13)

A pak bylo Amálekovců v nepřátelském táboru „jako psů.“ Byli roztaženi po celé zemi. Hodovali – byli dobře najedení před bitvou. A byla jich taková přesila, že stejný počet vojáků jako měl David z Amálekovců *utekl*.

Přesto se David i jeho věrní *vrhli* zachránit své blízké. Do boje, který nemohli vyhrát. Jak dopadne stejný boj Saulův v další kapitole?

Takhle tedy David vysvobodil všechno, co Amálekovci pobrali. Ačkoli už Saul už dávno dostal za úkol je vybít (1Sam 15). A selhal v tom. A proto bylo od Saula odtrženo království. Jako to v čas tohoto Davidova boje připomínal Samuelův duch Saulovi. Také proto mu připomněl také to, že *David* dostane království Božího lidu po něm. Protože David *právě teď* už zase vedl *Saulovy* boje. Už zase řeší problémy někoho jiného. Dokonce svého nepřítele.

David už zase *zachraňoval* ty, kteří jsou mu svěřeni. Ačkoli byl David sám *už zase* v zoufalé situaci. A vítězství mu bylo *opět* dopřáno *navzdory všemu*. Jako už proti Goliášovi. Hle, mesiáš!

Protože z Boží milosti. Jíž se David držel i v nejzoufalejší chvíli. A bude i v nejtemnější chvíli svých odporných zel. Na rozdíl od takřka všech ostatních králů Božího lidu před ním i po něm. Také proto

z *Davidova* rodu očekávají židé Mesiáše dodnes. A my věříme, že z *takového* rodu již přišel – jakkoli podivně.

Tak David splnil Boží slovo – *zachránil všechny*. Ačkoli měl prohrát v zoufalé bitvě vyčerpaných davidovců proti mnohonásobné přesile. A Boží záchrana byla taková, že nikdo nechyběl (J 18, 9) – ani mladí, ani staří. I z kořisti získal David *všechno* zpět. Poté, co se mu „zhroutil svět.“ Jako Saulovi. Ale David přinesl *už zase* spásu, protože dal na Boží slovo a činy. Místo na lidské pověry, čarování, hokus-pokus, pocity, plány, systémy. Tak ve zcela zoufalé situaci dokázal *nemožné* a *nepředstavitelné*: Plnit Boží slovo a činy spásy, záchrany, dobra.

A také proto se vši kořisti naložil *božsky*. Mesiášsky: Rozdával z toho zadarmo i těm, kteří si to vlastně nezasloužili. I těm, kteří neměli dost sil ani *dohnat* ty nájezdníky. Natožpak proti nim bojovat. I těm rozdával z Boží milosti. Nejen to, co bylo jejich – ale ochránit a vysvobodit to nedokázali.

A rozdával jim i kořist – odměnu navíc. Vždyť právě tak rozdává Bůh – štědře. Nezaslouženě. Právě tak *chceme* i my, aby Bůh rozdával i dnes. A to *hlavně* nám. Tak *musíme* sami činit stejně.

A David takhle jednal, ačkoli se na Davida za to jeho následovníci opět *naštvali*. Opět jednal *nediplomaticky*. *Proti* lidské přirozenosti. Vůči těm, kteří ho před pár dny chtěli ukamenovat. Přitom stačilo, aby mlčel. Jenže ani *Saul* ve stejné situaci *nemlčel*. Také proti „ničemníkům,“ dosl. i zde „synům Beliála“ ani David *nemlčel* (1Sam 11, 12-13). Ačkoli i takoví byli zprostřed „jeho“ skupiny.

A poté *provokoval* David ještě víc. Další štědrostí a sebeobětí – jak nápadně kristovské, protože božské! Protože po návratu do Siklagu *dál rozdával*. Dary Boží milosti. Těm, kteří ho považovali za nepřítele – obyvatelům judských měst Božího lidu. Lidem, kteří na těchto darech nehnuli prstem. O kolik nadšenější museli být Davidovi následovníci!

Vždyť mohli být tak bohatí! Vždyť za to všechno cedili dosl. pot i krev! Ale z kořisti jim nezbylo skoro nic. Jejich král všechno rozdal ostatním. Protože stejnou milost prokázal Bůh *jim* v jejich nevyhratelném pronásledování a boji.

Jak by tedy David mohl jednat jinak, když takhle štědrý a milosrdný Bůh jednal tak štědře *tolikrát* vůči němu i jeho věrným?

Amen

Píseň: EZ473A – Vezmi, Pane, život můj